

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret! (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 94. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388717280/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

Slags. En saadan Skjønhedsfyldt, blussende, bovnende, og dog i de skønneste Former, troede jeg aldrig før at have skuet. Man tænke sig for Alting ikke en trind, buttet, struttende Malkepige! ingen Miss Flamborough! ingen Betty Bouncer, der uden Kniberie lader sig udparcellere i to Frøkener! Nej! Jomfrue Lammestrup var sandeligen et Mønster paa det yndigste Jevnmaal hvad Legeme og Liniamenter angik. Og i Henseende til Sjælen – troc mig, kjere Læser! jeg taler aldeles ikke ironisk: denne jydsk Maren besad virkelig en ganske ualmindelig Dannelse, hvilket jeg efter et Par korte Samtaler let opdagede. Hun havde læst og følt sin Lafontaine, og jeg behøvede blot at nævne »Lotte« og »Mariane« for at fremkalde Taarer i hendes himmelklare Øjne. Hertil kom: at hun dansede som en Alfe, sang som en Engel og spillede smagfuldt og færdigt paa sit Pianoforte – vist nok det eneste Instrument af denne Art, som da fandtes i det ganske Vensyssel. I hvilket Drivhuus denne faure Markblomst var bleven saaledes forædlet, skal jeg ikke kunne sige; men vist er det, at Hr. og Madam Lammestrup ingen Skyld havde deri.

Jeg har allerede sagt – og det vil nok Ingen nu finde forunderligt – at jeg strax gav denne fortræffelige Pige mit Hjerte. Jeg vil lægge til: at jeg ikke just plejer at give mit Æble bort, uden at have en Pære i Kikkerten, og at jeg altsaa ligeledes ved denne Lejlighed turde gjøre Regning paa et Mageskifte; thi foruden den Velvillie, der ved det allerførste Blik paa min Person lyste ud af hendes skønne Øjne, viste sig hos hende efterhaanden flere umiskjendelige Tegn paa en fremspirunde Lidenskab, af hvilke jeg blot vil anføre følgende tre, som meest iøjnefaldende. For det Første mærkede jeg: at naar jeg stod i min Yndlingsstilling (krumme Knæer, det venstre et godt Stykke foran det højre, den højre Haand paa Hoften, den venstre Næve i Siden med frembojet Albue, Skuldrene ligeledes fremad og lidt ivejret, Hovedet ludende, Øjnene vidt opspilede, og Munden trukken op mod Næsen, hvilket giver et stolt Udseende – de Franskes *àdâigneux* – og Noget som lignede en med Bajonetten stormløbende Soldat) – at naar jeg saaledes stod, da hvidskede hun hemmeligt til En eller Anden af de unge Piger, skottede hen til mig og smilte. – For det Andet: da vi kom ud i Høevangen, og for at fortjene vor Andeel i Gildet skulde formere en Stak, og ved denne Lejlighed overdængede Hverandre med Høe, blev jeg næsten aldeles forskaaet; det gik derimod ud over min Ven Hans Mikkel. Min søde Marcen smed ham den før-

ste Haandfuld i Hovedet, og alle de andre Smaapiger fulgte hendes Exempel. Han satte sig til Modværge, og jeg tog mig broderlig af ham – forgyæves! de vilde Mandinder stormede ind paa ham alene – han snublede, og i et Nu var han begravet under et Bjerg af Høe, og Slaget tabt paa vor Side. Jeg ynkedes virkelig over ham, da jeg saae den Overvundne staae der børstende og pillende Straae og Mos af sine pene Klæder, og de syv Amazoner leende omkring ham; men Ingen loe højere, end min skjelmiske Maren. – Det tredie aabenbareste Kjendemerke paa Glartens Kjerlighed iagtrog jeg siden hen under Dansen. De saakaldte »Jukketrin« vare dengang i Mode, og jeg havde virkelig erhvervet mig en Slags Færdighed i Samme. Denne Danses ejendommelige Ynde bestod i lange Hop og kraftige Kast med Benet, samt i at bøje Hovedet sideværts ud over Skulderen og saaledes stangende at bane sig Vej som igjennem en tætstaaende Menneskevrimmel. Heri kjendte jeg ingen Ligemand; jeg gjorde Spring paa to til tre Aien, og Meddanserne vogtede sig vel for at komme mig for nær. Men det forstaaer sig: en saadan Bevægelse var temmelig voldsom, og hidrog meget til at fremme Transpirationen. Det undgik ikke den velsignede Pige, hvort echaufferet jeg var, da jeg takkede af med hende i første Dans. Da jeg derfor bad hende om den anden – som skulde være en Valts – undskyldte hun sig, dog i de høfligste og forbindtligste Udtryk – hvorfor? ene og alene af en fin Skaansomhed imod mig; thi mod Hans Mikkel var hun ikke saa medlidende; af ham lod hun sig strax engagere. Med lønlig Glæde saae jeg hvorlunde den lille Taske holdt ud med ham til allersidste Par, blot og bare for at udmatte ham, og – om muligt – paa een Dag besejre ham paa tvende forskellige Maader (see Høeslaget). Men det er vel unødvendigt at anføre flere Beviser; Enhver indseer allerede, hvorledes det stod sig med Maren Lammestrups lille uskyldige Hjerter. Jeg ansaae det med Rette som min Ejendom; men jeg udsatte med Willie den gjensidige Tilstaaelses søde Time; det er saa rart at have Noget ivente.

Slætgildet

Jeg har allerede sagt: at jeg gjør svære Spring i Dansen; det kan Ingen have Noget imod; men at springe i Historien – det turde maaskee ikke behage den sindige Læser. Desaaarsag vil jeg nu – efter skyldig